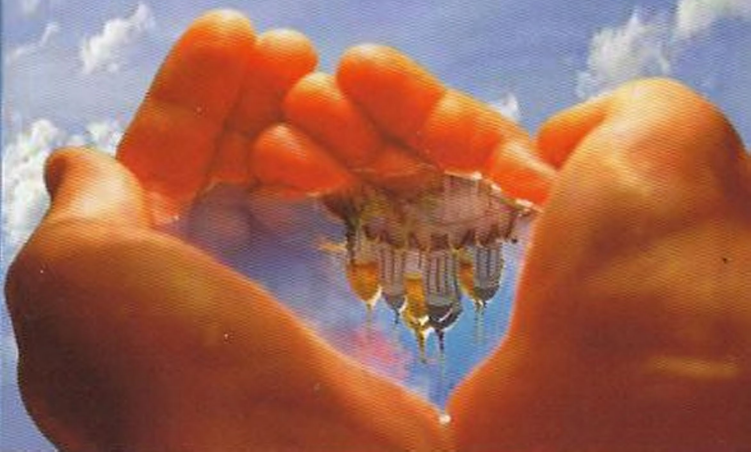

Sfântul Nicolae Velimirovici

105 DESPRE capete MINUNI

Sfântul Nicolae Velimirovici

105 capete despre minuni

Sfântul Nicolae Velimirovici

105 capete despre minuni

Traducere: Pr. Victor Manolache

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

EDITURA EGUMENITĂ
Editura Cartea Ortodoxă
2011

Editura Egumenița
ISBN 978-606-550-070-9

Editura Cartea ortodoxă
ISBN 978-606-550-181-2

105 capete despre minuni

1. Această lume își are începutul în minune, se păstrează prin minune și se va încheia printr-o minune. Orice om cugetător, când se eliberează din propria agonie și frământare, și începe să cugete despre toate câte există și se găsesc în jurul lui, la această concluzie ar trebui să ajungă. Însă mărturia cea mai vrednică de crezare și fără nicio umbră de îndoială ne-o oferă Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu, întărită și completată de Sfânta Tradiție.

2. Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu se aseamănă, într-adevăr, cu un antreprenor al economiei dumnezeiești, al creației lui Dumnezeu și al mersului acestei lumi. Astfel, conform mărturiei Sfintei Scripturi, această lume a fost creată prin cuvântul lui Dumnezeu, este păstrată de Duhul lui Dumnezeu și se va încheia cu judecata lui Dumnezeu. Aceste trei lucruri împreună înseamnă o întreită minune.

3. Și nu este o mare minune faptul că lumea aceasta, atât de compactă și grea, alcătuită din cărbuni, fier și pietre, s-a născut la porunca unei Puteri inteligente, care nu are nici masă, nici greutate, puterea Logosului lui Dumnezeu?

4. Nu este mare minune faptul că această lume, atât de statornicită și nezdruncinată, nu este ținută sau mișcată de nicio putere uriașă, decât de duhul cel nevăzut al lui Dumnezeu?

5. Nu este încă un lucru minunat faptul că lumea aceasta, care de mii de ani se mișcă într-un ritm invariabil, la fel și ordinea ei, impresionează veșnic... că această lume, într-o clipită, la porunca lui Dumnezeu, va arde în foc și va lăsa locul alteia, nouă cu desăvârșire, un cer nou și un pământ nou?

6. Două mărturii din Sfânta Scriptură sunt de o importanță deosebită pentru învățătura despre minuni: în primul rând faptul că Dumnezeu a rânduit

și a binecuvântat o ordine permanentă a lucrurilor în această lume și, în al doilea rând, că Dumnezeu, ca Ziditor și Făcător, este cu desăvârșire liber în lumea aceasta, fără să fie legat de nimic sau îndatorat cuiva. Astfel, El Se mișcă și lucrează în lume, dincolo și deasupra acestei ordini create, dar întotdeauna cu rațiune și chibzuință și spre folosul oamenilor. Pentru că scopul lumii este omul, în timp ce scopul minunii este mântuirea omului.

7. De exemplu, să luăm o grădină: omul care o deține dispune de ea după placul și preferințele lui. Sădește legumele pe care le dorește, trage brazde late și strâmte, așa cum vrea. Împrejmuiește toată grădina cu un gard înalt, de care niciunul dintre străini nu trebuie să treacă. Așază plancarde lângă drum pe care scrie: „Este interzis accesul în zonă!” sau „Este interzis să rupeți florile!” sau „Interzis să intrați în spațiul verde!” sau „Interzis să călcați iarba!”. Toate aceste interdicții sunt valabile pentru străini, nu și pentru proprietar.

8. Proprietarul celei mai obișnuite grădini își păstrează pentru sine dreptul absolut de a trece dincolo de gard oricând vrea, de a merge în afara drumurilor și a potecilor, de a aduna câte flori pofteste, și de a călca pe iarbă oricât vrea sufletul lui. Pentru el nu există nicio interdicție, deoarece are libertate deplină și, deoarece este creatorul și stăpânul tuturor. Doar Dumnezeu este Ființă liberă, neîngrădită, și pe acest adevăr este fundamentată toată rațiunea minunilor.

9. Pentru cei străini este interzis să se miște în tot locul, așa cum se mișcă proprietarul, să facă toate câte face el, deoarece pot face pagubă. Cu cât vizitatorii sunt mai străini de proprietar, cu atât sunt mai limitate mișcărilor lor în grădină, și regulile mai aspre. Însă prietenilor și rudeniilor proprietarul le dă o libertate mai mare, și le îngăduie să facă și ceva din cele pe care doar el singur le face și să se plimbe pe acolo unde doar lui îi este îngăduit.

10. „Unde voiește Dumnezeu se biruiește rânduiala firii!” Dumnezeu

lucrează minunile, fie asupra omului, fie în afara omului, dar întotdeauna de dragul lui. Cel Care a putut să-l creeze și să-l plăsmuiască din pământ pe om, și prin Duhul Său Cel Sfânt să-i dea viață, a putut mult mai ușor să săvârșească minunea, încât Sara cea stearpă și bătrână, de nouăzeci de ani, să nască fiu. Aceasta s-a întâmplat deoarece Avraam, soțul Sarei, nu era străin, ci rob credincios lui Dumnezeu, prietenul Stăpânului în toată această mare grădină a creației. O astfel de minune a săvârșit Dumnezeu și cu Ana, mama profetului Samuel, și cu bătrâna Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul. Pentru Dumnezeu nu există nimic cu neputință, nici ceva greu de împlinit. Pentru Dumnezeu este lesne să creeze toate, așa cum laringelui îi este ușor să cânte.

11. Moise a făcut minuni mari și înfricoșătoare, atât înaintea lui Faraon în Egipt, cât și în pustiu. A despărțit și Marea Roșie, a despicat și stânca pentru ca să izvorască apă, a coborât mană din cer, a biruit oștirile puternice, a deschis pământul ca să-i înghită pe cei necredincioși, și a săvârșit și multe alte lucruri minunate,

care sunt consemnate în Cărțile Sfinte ale lui Dumnezeu. Dacă zicem că omul Moise a săvârșit aceste minuni, atunci ele pot fi puse la îndoială, în timp ce dacă spunem că sunt de la Dumnezeu, atunci este dincolo de orice îndoială, pentru că doar pentru Dumnezeu nu există lucru cu neputință.

12. Dumnezeu îl numește pe Moise robul Său: „Nu tot așa am grăit și cu robul Meu, Moise, el este credincios în toată casa Mea” (Numerii, 12, 7). La fel îl numește și pe urmașul său, Isus al lui Navi: „Om cu duh într-însul” (Numerii, 27, 18). Prin Moise și Isus al lui Navi a făcut minuni mari, și cea mai mare dintre acestea este când a oprit soarele, zicând: „În ziua aceea în care Dumnezeu a dat pe amorei în mâinile lui Israel, și când i-a bătut la Ghibeon, și au fost robiți înaintea feței fiilor lui Israel, a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea israeliților: *Stai, soare, deasupra Ghibeonului, și tu lună, oprește-te deasupra văii Aialon!* Și s-a oprit soarele și luna a stat până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor” (Iosua, 10, 12-13). Cine a oprit soarele? Cel care l-a pus la început în mișcare, Domnul rânduiei în grădina Lui.

13. Multe dintre faptele Judecătorilor evrei au fost într-adevăr minunate. Citește în Vechiul Testament despre Gothoniel, Debora, Ghedeon, Eftae, Samson și Samuel: „Când le ridica lor Domnul judecători, atunci Însuși Domnul era cu judecătorul, și îi izbăvea pe ei de vrăjmașii lor în toate zilele judecătorului” (Judecători 2, 18). Și fiecare dintre aceștia se temea de Domnul, așa cum sluga se teme de stăpânul ei. Dumnezeu și-a arătat puterea Lui prin aceea ca prin robi, și nu ca prin fii, precum în Noul Testament.

14. Samuel a prevăzut cele care urmau să se întâmple, și a biruit oștirile prin rugăciune, și a adus ploaia în ținuturile uscate: „Și a strigat Samuel către Domnul, și a trimis Domnul tunete și ploaie în ziua aceea; și teama de Domnul și de Samuel a cuprins tot poporul” (I Regi 12, 18). Prin urmare, mai întâi să te temi de fierar, și după aceea de ciocanul lui, pentru că ciocanul nu lucrează fără fierar.

15. Dumnezeu l-a ajutat pe David să-l ucidă cu praștia pe Goliat, să devină din păstor rege, să scrie Psaltirea, să-L descrie în timp pe viitorul Mesia. Mersul neobișnuit al vieții lui și toate faptele sale mari, vedeniile și profețiile aparțin ciclului minunilor, de vreme ce: „Domnul puterilor a fost cu noi” (Psalmul 45, 11). Însă Dumnezeu nu-l numește fiu, ci robul lui: „David, robul Meu” (II Regi 7, 8).

16. Prin rugăciunile regelui Iezechia și ale profetului Isaia, Dumnezeu a salvat Ierusalimul de oștirile asirienilor. Senaherib, regele asirienilor, a înconjurat Ierusalimul și a început să-L batjocorescă pe Dumnezeul cerului. Atunci Iezechia și Isaia s-au rugat din tot sufletul lui Dumnezeu și Acela l-a trimis pe îngerul Său, care în vremea nopții a ucis o sută optzeci și cinci de mii de asirieni. Senaherib s-a refugiat în capitala Ninive, însă și acolo l-a aflat sabia Domnului, pentru că fiii săi l-au ucis în templu, înaintea idolilor. Astfel, într-un chip minunat, Dumnezeu a salvat Ierusalimul. Rugăciunea a fost a regelui, iar minunea a lui Dumnezeu (IV Regi 18).

17. De asemenea, profetul Isaia a făcut minunea cu soarele, asemănătoare celei făcute de Isus al lui Navi. Isus al lui Navi a oprit mișcarea soarelui, în timp ce profetul a silit soarele să se întoarcă cu zece trepte pe orologiul regelui Ahaz. Iată cum profetul a făcut acest lucru: „Și a strigat Isaia proorocul către Domnul și s-a dat înapoi umbra cu zece linii” (IV Regi, 20, 11). Rugăciunea a fost a profetului, dar minunea a lui Dumnezeu.

18. Se pune întrebarea: de ce Dumnezeu n-a săvârșit minunea prin altul, ci tocmai prin profetul Isaia? Deoarece Isaia a fost robul ales și credincios lui Dumnezeu. „Copilul Meu Isaia” (Isaia 20, 3) îl numește gura Celui Preaînalt. De aceea îi dă libertate mai mare în grădina Lui, decât celui sărac sau celui plătit. I-a arătat cerurile deschise, i-a dat puterea să prezică nașterea Fiului lui Dumnezeu, a lui Emanuel din Fecioara și să săvârșească alte lucrări neobișnuite. Toate acestea însă vin de la Stăpânul pentru robul Său credincios.

19. Sfântul Ilie a fost într-adevăr mare și înfricoșător, prin faptele minunate pe care le-a săvârșit. A închis cerurile și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni. Și cui a închis cerurile, decât poporului care a căzut din credința în Dumnezeu? I-a ars cu foc pe cei care au vrut să-l prindă. Și pe cine a ars, decât pe robii necredincioși ai unui rege fără Dumnezeu? A tăiat cu sabia sute de preoți ai idolilor. Și pe cine a sfârtecat, dacă nu pe cei care erau ruși de adevăratul Dumnezeu, pe robii demonilor, într-un cuvânt pe morții cei vii?

20. Profetul Elisei a vindecat de lepră un om, în timp ce l-a lovit cu aceeași boală pe altul. Pe prințul străin l-a vindecat, iar pe robul său l-a arătat bolnav. Primul însă a venit de departe, cu rugăciune și credință nefățarnică, în timp ce al doilea s-a arătat iubitor de arginți și înșelător. Și amândouă minunile au fost drepte.

21. S-a întâmplat și acest lucru, ca Dumnezeu să săvârșească singur minunea, fără intervenție omenească. De exemplu: a preschimbat-o pe femeia lui Lot în

stâlp de sare, deoarece a încălcat porunca lui Dumnezeu și, plină de curiozitate, s-a întors ca să vadă Sodoma în flăcări. A lovit-o cu lepra pe sora lui Moise, deoarece n-a arătat încredere față de el. De asemenea, l-a lovit cu lepra pe regele Ozia, deoarece a smuls de unul singur tămâierul și a început să tămâieze ca preot jertfelnicul. L-a salvat pe Dreptul Iacob din mâinile lui Laban, arătându-i-se în vis acestuia și amenințându-l. Orice minune a lui Dumnezeu amintește oamenilor de dreptatea Lui și de calea cea dreaptă a mântuirii, întodeauna cu folos, niciodată fără scop și în nici un caz prin magie.

22. Dumnezeu pedepsește și salvează în mod minunat nu numai persoane, ci și neamuri întregi, cetăți și țări. Din pricina cărtirii împotriva lui Dumnezeu a murit în pustiu, timp de patruzeci de ani, tot poporul evreilor care fusese salvat într-un chip minunat și ieșise din pământul Egiptului. Au fost șterși de pe fața pământului fenicienii, în timp ce cetățile lor, Tirul și Sidonul au fost distruse. La fel Sodoma și Gomora. În același fel Capernaumul și Betsaida, mitica Atlantida

și Lemuria, care au fost scufundate fără urmă.

23. Pentru Dumnezeu este ușor să salveze și să pedepsească. El este însă mai grabnic la salvare decât la pedeapsă. Dar și când pedepsește, o face nu doar ca să pedepsească, ci ca să amintească și să salveze. Când regele Etiopiei, cu un milion de soldați și trei sute de care de luptă a împresurat Iudeea, regele Iudeii, Asa, a strigat către Domnul: „Apoi a strigat Asa către Domnul Dumnezeuul său și a zis: *Doamne, la Tine este puterea, ca să ajuți și celui tare și celui ce nu este tare; ajută-ne dar nouă, Doamne Dumnezeul nostru, căci noi în Tine nădăjduim și în numele Tău am pornit împotriva acestei mulțimi, care este atât de mare; Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru, să n-aibă omul putere împotriva Ta!* Atunci a lovit Domnul pe etiopieni înaintea feței lui Assa și înaintea feței lui Iuda și au fugit etiopienii” (II Paralipomena 14, 11-12). Puterea nu se găsește în număr, ci în Domnul. Și unul singur să fie, însă când este cu Domnul, se găsește mereu în superioritate.

24. Dreptul rege Iosafat se ruga astfel împotriva vrăjmaşului atotputernic: „Dumnezeul nostru, judecă-i Tu, căci noi n-avem nicio putere împotriva acestei mari mulţimi care a venit asupra noastră şi nu ştim ce să facem; dar ochii noştri sunt la Tine. Şi stăteau toţi iudeii înaintea feţei Domnului şi copiii cei mici ai lor, femeile lor şi feciorii lor. Atunci S-a pogorât Duhul Domnului în mijlocul adunării peste Iahaziel, fiul Zahariei, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levit dintre fiii lui Asaf. Şi acesta a zis: Ascultaţi toţi ai lui Iuda şi locuitorii Ierusalimului, şi tu, rege Iosafat! Aşa zice Domnul către voi: să nu vă temeţi, nici să vă spăimântaţi de mulţimea aceasta mare, căci războiul nu este al vostru, ci al lui Dumnezeu” (II Paralipomena 20, 12-15). Astfel, în loc de luptă, poporul lui Dumnezeu a început să cânte imne spre slava Lui. Acest lucru a adus confuzie asupra vrăjmaşilor, care s-au tăiat între ei, astfel încât n-a rămas niciunul viu. Dumnezeu nu numai că-i ajută în război pe cei care cred în El şi-L preaslăvesc cu rugăciuni smerite, ci El însuşi se luptă nesimţit şi neaşteptat.

25. Mulți oameni se întreabă din ce pricină sunt amintite atâtea războaie în Sfânta Scriptură, de parcă se seamănă mai mult cu o istorie a războaielor. Însă nu este loc de mirare, căci chiar și pacea pe pământ este un fel de luptă și război între bine și rău. În război, mulți sunt cei care se întorc la Dumnezeu, care încep să creadă, să se căiască și să se roage. Fără război, mulți și-ar fi pierdut sufletele lor în pace. În plus, în război se arată în lucrare atotputernicia lui Dumnezeu, ca și nimicnicia omului. De aceea, în Sfânta Scriptură, Dumnezeu este numit foarte des: „Dumnezeul puterilor”. Minunile lui Dumnezeu în război sunt mult mai multe și mai distincte asupra oamenilor decât în timp de pace.

26. Nu trebuie să ne înșelăm, Dumnezeu nu săvârșește minuni prin săraci, nici prin bogați, ci prin drepti. El stă de partea celor care, pocăiți fiind, se smeresc înaintea Lui: „Când a văzut Domnul că ei s-au smerit, atunci a fost cuvântul Domnului din nou către Șemaia și a zis: *S-au smerit; nu-i voi mai stârpi și în*

curând le voi da și izbăvire. Mânia Mea nu se va mai vărsa asupra Ierusalimului prin mâna lui Șişac" (II Paralipomena 12, 7), a spus Domnul conducătorului Ierusalimului, când i-a atacat conducătorul Șişac. Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, ca și ei față de Acesta, în timp ce smeriților le dă har, deoarece au duhul smereniei. Dumnezeu a săvârșit și face minuni nenumărate, ca să-i smerească pe cei mândri și să-i înalțe pe cei smeriți.

27. La cuvintele unui rob al lui Dumnezeu, jertfelnicul s-a făcut cenușă în fața vițelului de aur din Vaitil. Atunci regele Ieroboam a înălțat mâna asupra omului, ca să-l pedepsească. Dar la cuvântul aceluiași om, mâna înălțată a regelui s-a uscat. Și din nou, prin rugăciunea aceluiași, mâna s-a dezlegat și și-a revenit. Toate acestea s-au întâmplat de la Dumnezeu prin mijlocirea omului ales, ca un semn al mâniei dumnezeiești, din pricina idolatriei (III Regi 13, 5-6).

28. Dumnezeu l-a adus pe profetul Iezechiel în chip fulgerător de două ori din Babilon în Ierusalim. Pe profetul

Avacum îngerul lui Dumnezeu l-a purtat degrabă din Betleem în Babilon, în fața profetului Daniel, care se găsea în robie. Pe profetul Iona, care a fost aruncat în largul mării, Dumnezeu l-a păzit nevătămat în pânțelele chitului, timp de trei zile și trei nopți, și după aceea l-a scos la uscat. Dumnezeu le-a făcut pe toate acestea, după Pronia Lui nemăsurată, și după puterea și Atotînțelepciunea Lui, pentru binele și mântuirea oamenilor. Dacă spunem că acestea sunt cu neputință, îl desconsiderăm pe Dumnezeu, și ne lăsăm atrași spre minciună când mărturisim că credem într-un Dumnezeu Atotputernic.

29. Pe profetul Ieremia l-a păzit de multe ori de moartea pe care i-o pregăteau evreii, așa cum altă dată pe Iosif l-a ferit de mâinile ucigătoare de frați. Dumnezeu i-a salvat pe cei trei tineri în cuptorul de foc și i-a scos nevătămați de flăcări. L-a păzit pe profetul Daniel în groapa leilor, făcându-i pe leii sălbatici să se poarte în fața omului lui Dumnezeu ca oile blânde. În acest fel, Dumnezeu i-a preaslăvit prin minuni pe cei care L-au preaslăvit și i-a rușinat pe vrăjmașii lor.

30. Când Dumnezeu dorește să trezească și să înțeleptească un popor prin pedeapsă, îi folosește de cele mai multe ori pe necredincioșii ucigași, și nu pe drepti sau pe sfinți. Astfel, l-a trimis pe regele Nabucodonosor al Babilonului „robul Meu”, ca să pedepsească pe poporul Iudeii, cel adormit și căzut. Însă de-abia Nabucodonosor și-a împlinit misiunea sa sângeroasă, când Dumnezeu l-a lovit cu nebunie din pricina trufiei sale nesăbuite, și a trăit ca o fiară sălbatică printre animalele pădurii, timp de șapte ani. După aceea, Dumnezeul-a întors rațiunea și atunci acesta L-a recunoscut pe Dumnezeul Cel adevărat și a zis: „Acum, eu, Nabucodonosor, laud, înalt și preamăresc pe Împăratul cerului; toate faptele Lui sunt adevărate și căile Lui drepte, iar pe cei ce umblă mândri poate să-i smerească” (Daniel 4, 34). Dumnezeu nu-i pedepsește pe oameni pentru că-I place s-o facă, departe de El lucrul acesta, ci pentru că oamenii înșiși socotesc pedeapsa lui Dumnezeu drept singurul medicament adevărat pentru nedreptate.

31. Belșatar, regele Babilonului, a organizat o sărbătoare la curtea lui pentru dregătorii Babilonului și pentru femeile lor. În trufia lui, a poruncit să-i aducă vasele sfințite de aur, care au fost răpite din templul din Ierusalim, și din acele vase, care erau afierosite lui Dumnezeu, au băut vin, el și dregătorii, și femeile lor. Și în mijlocul praznicului zgomotos și plin de beție, a apărut o mână misterioasă în sală, care a scris pe perete trei cuvinte: *mene, mene, techel ufarsin*" (Daniel 5, 25-30), care înseamnă: „Dumnezeu a numărat zilele regatului tău și i-a pus capăt. A fost măsurată, a fost cântărită, a fost găsită nedeplină și împărăția ta s-a împărțit!" În aceeași seară, regele Belșatar a fost ucis și împărăția lui a trecut în alte mâini. Domnul a săvârșit această minune ca să dea pildă tuturor din acea vreme, despre cum va pedepsi foarte aspru pe cel care pângărește lucrurile sfinte.

32. Duhul Domnului l-a mișcat pe regele Cyrus al perșilor să poruncească zidirea templului distrus din Ierusalim. De dragul preoților săi drepecți, Ezdra și Neemia, pe care i-a acoperit mâna Domnului, Înșuși

Duhul lui Dumnezeu l-a mișcat pe regele Darius și pe Artaxerxe ca în timpul domniei lor să deschidă calea pentru reînnoirea zidurilor templului din Ierusalim, în care Se va înfățișa Mesia, Cel care îl va închide și îl va dărâma pentru totdeauna. Prin urmare, chiar și necredincioșii, cu voie sau fără de voie, din știință sau din neștiință, împlinesc deseori scopurile lui Dumnezeu.

33. Cel care cugetă că dorim neapărat să enumerăm aici toate minunile Vechiului Testament, face o greșeală. Nici nu dorim acest lucru, dar nici nu considerăm că este cu putință, pentru că toate persoanele și evenimentele care sunt enumerate și descrise în cartea lui Dumnezeu sunt în legătură strânsă cu Domnul Dumnezeu. Și acolo unde Dumnezeu voiește, intervine ca un făcător de minuni. Iarăși, acolo unde există un făcător de minuni, se află și minunea. Prin urmare, în orice persoană și în orice eveniment se vedește minunea lui Dumnezeu.

34. Dumnezeu lucrează minunile fie direct, fie prin mijlocirea îngerilor, a oamenilor separat sau a popoarelor, sau

chiar a animalelor, precum oile tărcate ale lui Iacob, măgarul lui Valaam, corbul profetului Ilie, lăcustele, broaștele și șerpii din Egipt. Uneori, prin intermediul elementelor naturale și al materiei: potop, foc, cutremure, soare, lună și stele, ploi, grindină, furtuni și vânturi. Într-un cuvânt, nu există lucru pe pământ și sub cer pe care Dumnezeu nu l-a folosit ca să-l înțeleptească, să-l îndrepte și să-l mântuiască pe om. Toată natura este un instrument în mâna făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

35. „Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu, minunile Tale, și nu este cine să se asemene gândurilor Tale” (Psalmul 39, 7), spune profetul, și iarăși: „Până acum vestesc minunile Tale” (Psalmul 71, 17) și „voi vesti toate laudele Tale” (Psalmul 73, 28). Deci cum cei care cred în Dumnezeu spun că Dumnezeu nu face minuni? De ce Îl numesc atunci Pantocrator, dacă nu prin prezența Lui permanentă și prin lucrarea Lui vie, adică minunea, păstrează această lume pe care El Însuși a plăsmuit-o?

36. Din nou, alții cărora le place să creadă că Dumnezeu l-a plăsmuit pe om, se îndoiesc despre faptul că El poate, printr-o minune, să-l vindece pe cel bolnav sau să deschidă ochii orbului, prin credința și rugăciunea Lui. Câtă inconsecvență! Oare cel care face cea mai mare dintre minuni nu este capabil s-o facă și pe cea mai mică, pe cea mai neînsemnată? Oare zidarul care a ridicat casa nu poate s-o repare?

37. Cei care nu acceptă minunile lui Dumnezeu resping două lucruri. În primul rând, rugăciunea, deoarece în rugăciune oamenii cer intervenția lui Dumnezeu, adică minunea Lui în necazurile și strâmtorările lor. Dacă excludem această intervenție, minunea lui Dumnezeu, atunci toate rugăciunile de la zidirea lumii n-ar avea sens, fiind nesăbuite și vrednice de râs. În al doilea rând, exclud libertatea lui Dumnezeu în propria Sa lume. Oamenii, chipurile, sunt liberi să se amestece în lucrările lui Dumnezeu, să schimbe cursul râurilor, să îmblânzească fiarele, să altoiască pomii sălbatici ș.a., în timp ce

Dumnezeu nu este liber să se miște și să lucreze în propria Sa lume. Ce nerozie, ce egoism! Zidirile să fie libere, dar Ziditorul nu! Robii, slujitorii și cei plătiți, pot să facă ceea ce vor în grădina Stăpânului, iar El Însuși nu poate face nimic.

38. Se pune întrebarea: Dumnezeu face minuni și printre politeiști și idolatri? Face, dar când se mânie împotriva lor. Se mânie deoarece aceia se roagă pentru minune zeităților mincinoase, care nu au nimic dumnezeiesc, nici măcar omenesc. Însă Dumnezeu este milostiv față de toate făpturile Sale, El luminează cu razele soarelui Său și pe cei buni și pe cei răi, săvârșește minuni și peste cei care nu-L cunosc și-L prigonesc. Pământul este plin de minunile lui Dumnezeu.

39. Dumnezeu săvârșește minuni chiar și cu animalele, și cu fiarele, El cunoaște exact numărul lor, le îngrijește, le hrănește, le adapă și le îndrumă cu Duhul Lui acolo unde voiește: „Puii leilor mugesc ca să apuce și să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor... toate către Tine așteaptă să

le dai lor hrană la bună vreme. Dându-le Tu lor, vor aduna. Deschizând Tu mâna Ta, toate se vor umple de bunătăți. Dar întorcându-Ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși, și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului” (Psalmul 103, 22-31). Dumnezeu Creatorul este și Dumnezeu Atotțiitorul.

40. Minunea rămâne minune, fie că este făcută în Vechiul Testament, fie în Noul Testament, de vreme ce întotdeauna Același Dumnezeu săvârșește minunea. Însă nu sunt asemănătoare în chip absolut. Diferența a făcut-o Cel Care S-a arătat în trup, cu toate că este Creatorul oricărui trup, încât din oameni, slujitori, robi, plătiți și apostăți, să-i creeze pe fiii lui Dumnezeu, El Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În istoria universului, El este minunea cea mai înaltă, mai presus de fire, care s-a arătat înlăuntrul firii.

41. Deci care este diferența între minunile Vechiului Testament și ale

Noului Testament? Diferența nu constă atât în minunile în sine, cât în taumaturgi. În Vechiul Testament se spune că robii lui Dumnezeu erau taumaturgi, în timp ce în Noul Testament, Fiul lui Dumnezeu și fiii lui Dumnezeu sunt taumaturgii.

42. „Și celor câți l-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12). Sfântul Apostol Pavel spune despre El creștinilor: „Căci toți sunteți fiii lui Dumnezeu, prin credința în Iisus Hristos” (Galateni 3, 26). În plus, ca Fiu al lui Dumnezeu a venit „ca pe cei de sub lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni 4, 5) și în plus „nu mai ești rob, ci fiu; iar de ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos” (Galateni 4, 7). De aceea, Apostolul Pavel trage concluzia că: „Nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună – cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 19), sunteți fiii lui Dumnezeu.

43. Din aceasta reiese că toți creștinii, ca fii ai lui Dumnezeu prin Iisus Hristos,

ca și casnici ai lui Dumnezeu, și copii ai lui Dumnezeu, au o relație cu desăvârșire diferită cu Creatorul decât cea pe care o au străinii, slujitorii și robii, care sunt îngrădiți și legați de Lege. Este o relație liberă a fiilor față de Cel Care i-a născut. Fiul privește spre Cel Care l-a născut, în timp ce robul spre stăpânul său. El se teme ca nu cumva să greșească în iubire, în timp ce celălalt ca să nu încalce Legea. Acela este făcător de minuni după putere și iubire, în timp ce acesta după poruncă.

44. O altă relație diferită au creștinii ca fii liberi ai lui Dumnezeu față de natură. După venirea lui Hristos și prin Hristos, natura a pierdut acea greutate și stăpânire pe care o exercita înainte asupra omului. Omul a fost înălțat la o treaptă supranaturală, valoarea omului a fost așezată deasupra lumii văzute. În timp ce omul înainte se temea de natură și o sluja cu frică, acum o socotește ca jucărie la picioarele lui, ca „înțeleșurile cele slabe și sărace” (Galateni 4, 9), din care l-a eliberat Stăpânul firii, Iisus Hristos. Natura nu mai stă între om și Dumnezeu, ci sub om. Astfel, omul stă față către față cu Dumnezeu,

fără zid despărțitor, fără piedică, fără despărțire și frică de natură. El stăpânește în chip minunat natura, după libertatea și stăpânirea dată de Hristos.

45. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea, și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră. Cine este cel ce biruiește lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?” (I Ioan 5, 4-5). Prin urmare, acum omul este biruitorul care săvârșește minuni asupra lumii, prin Hristos, și nu lumea asupra omului, prin închipuire. Rolurile s-au schimbat, robul de altă dată s-a arătat stăpân și stăpânul de odinioară se află sub stăpânirea robului. Aceasta a fost rânduiala firească, înainte de păcatul lui Adam.

46. Domnul Iisus Hristos a călcat pe apă ca pe uscat, a liniștit furtuna în larg, a poruncit vânturilor să se oprească, a blestemat smochinul neroditor să se usuce, s-a făcut nevăzut, a trecut cu trupul prin piatra mormântului și prin ușile încuiate. Toată creația Lui I s-a arătat supusă și

L-a ascultat. Sub puterea și stăpânirea Lui, creația a încetat să constituie pentru oameni un obiect de adorare, ea a devenit roaba fiilor lui Dumnezeu. Și sfinții următori lui Hristos au avut o astfel de stăpânire și putere taumaturgică asupra firii, de la Hristos și prin Hristos. Ori de câte ori a fost nevoie au arătat-o, de-a lungul tuturor veacurilor creștinismului până astăzi. Puterile și elementele naturii, pe care popoarele înainte de Hristos le considerau cu frică drept zei și le aduceau jertfe, chiar și omenești, și le construiau temple luxoase, au fost puse acum în slujba fiilor lui Dumnezeu.

47. O altă relație diferită au acum creștinii, ca fii ai lui Dumnezeu și cu bolile, cu pătimirile și cu orice fel de neputință omenească. Această relație este din fire duhovnicească, morală. Nicio durere nu vine asupra oamenilor din însăși răutatea demonilor, nici din coincidența oarbă a naturii materiale, fără Pronia lui Dumnezeu, fără voia și îngăduința Lui. Prin urmare, deoarece se întâmplă exclusiv cu voia lui Dumnezeu, doar cu voia Lui se vindecă și sunt alungate. Toate se întâmplă

cu ajutorul rugăciunilor taumaturgice ale fiilor și fiicelor, sfinți ai lui Dumnezeu.

48. În final, o altfel de relație o au creștinii, ca fii ai luminii, față de demoni și față de duhurile rele. În timp ce ateii nu-i deosebesc pe demoni de Dumnezeu, ci li se închină, se roagă și le aduc jertfe, creștinii desfășoară cea mai aprigă luptă împotriva demonilor. Și nu numai că nu le slujesc, ci îi și alungă definitiv prin Numele minunat și făcător de minuni al Domnului Iisus Hristos.

49. „Și chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii și să vindece bolile” (Luca 9, 1). „Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere asupra duhurilor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință” (Matei 10, 1). „Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și, chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune

măinile și se vor face sănătoși” (Marcu 16, 17-18). „Și ieșind ei, propovăduiau să se pocăiască. Și scoteau mulți demoni și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau” (Marcu 6, 12-13).

50. Cei străini și plătiți caută slava personală și nu slava lui Dumnezeu, în timp ce fiii lui Dumnezeu urmăresc slava Fiului lui Dumnezeu. Magii și fahirii însetează doar pentru slava și câștigul personal, atât în timpul lui Faraon, cât și astăzi. Apostolii, dar și toți sfinții, fără excepție, au săvârșit minuni asupra naturii, asupra demonilor și asupra bolnavilor, în numele lui Hristos și spre slava Aceluia. Orice creștin care a săvârșit minuni a fugit după aceea de slava și recunoștința omenească, îndemnându-i pe oameni să dea mulțumire Domnului Iisus Hristos.

51. Domnul nostru Iisus Hristos S-a ostenit îndelung ca să arate oamenilor că este trimis de Tatăl, că vorbește și săvârșește minuni în numele Tatălui, spre slava Părintelui ceresc. De ce, însă? Deoarece și lumea antică a pus toate minunile pe

seama lui Belzebul și pe seama demonilor: „Cu domnul demonilor scoate pe demoni” (Matei 9, 34), spuneau despre El preoții evreilor. În acea epocă, magia neagră cuprinsese întreg pământul. Dirijată de demoni, ea se împotriva Dumnezeului luminii și fericirii omenirii. De aceea, fiul tunetului, Ioan zice: „Știm că suntem din Dumnezeu, și lumea întreagă zace sub puterea celui rău” (I Ioan 5, 19) și „pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului” (I Ioan 3, 8).

52. Ca Lumină din Lumină, Lumină desăvârșită lipsită de întuneric, Domnul Iisus Hristos a așezat hotar nezdruncinat între Dumnezeu și satana, între lumină și întuneric, între adevăr și minciună, între cer și iad, între taumaturgii luminii și taumaturgii întunericului. Și i-a numit pe taumaturgii luminii prietenii Săi: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu mai sunteți slugi, nu vă mai zic slugi, căci sluga nu știe ce face stăpânul Său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute” (Ioan 15, 14-15).

53. „Sluga nu știe ce face Stăpânul Său”. Nici slugile contemporane nu știu ce face Dumnezeu, Stăpânul lor. Absorbiți de elementele firii, împovărați cu cunoștințe legate de multele lucruri înconjurătoare, fără să știe adevărul, se aseamănă lucrătorilor cu ziua ai lui Dumnezeu din parabolă și au rolul negativ de a-i provoca pe creștini. Dumnezeu le plătește munca lor zilnică cu comorile acestei lumi, singurele pe care le cunosc. Nu le încredințează însă tainele Lui. Dar și între oameni la fel se întâmplă, nimeni nu-și încredințează tainele vrăjmașilor săi. Hristos a încredințat aceste mari taine la început doar celor doisprezece ucenici ai Săi. Însă pe cele foarte mari, doar la trei dintre aceștia. Toate aceste taine nu aparțin lumii văzute, ci țin de lumea supranaturală a puterilor celor de sus.

54. Hristos dăruiește ucenicilor Săi puterea și stăpânirea care se cuvin doar lui Dumnezeu, ca prietenilor și fiilor lui Dumnezeu, spunându-le: „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i” (Matei 10, 8). Această putere și stăpânire

s-a transmis prin Apostoli Sfintei Biserici a lui Hristos.

55. Cum se întâmplă acest lucru, ca Dumnezeu să dăruiască o astfel de putere și stăpânire neînsemnatelor făpturi omenești? Există ceva mult mai mare, pe care El l-a dat ucenicilor Săi, și acesta este iertarea păcatelor. Faptul că oamenii pot să săvârșească minuni îl știau și fariseii, și cărturarii evreilor, dar că ar putea cineva, în afară de Dumnezeu, să ierte păcatele nici nu știau și nici nu vroiau să știe: „Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele fără numai Unul Dumnezeu?” (Marcu 2, 7). Domnul a contrazis aceste poziții ale necredincioșilor și a dat prietenilor Săi putere dumnezeiască: „Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 30), așa cum un cărmuitor dăruiește dregătorilor săi dreptul să facă favoruri.

56. Niciodată de la zidirea lumii nu s-a auzit, nici nu s-a întâmplat ca Dumnezeu să dea stăpânire oamenilor să ierte păcatele. Acest dar este mai mare și decât facerea de

minuni. Dar de vreme ce a făcut darul cel mai mare, de ce să nu-l dăruiască și pe cel mai mic? Astfel, le-a dăruit pe amândouă. În canonul de slujbă al praznicului Sfinților Apostoli, din 30 iunie, cântăm: „Vi s-a dat darul vindecărilor și al iertării păcatelor”. Toate le-au fost dăruite.

57. Le-a dăruit toate: „Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul” (Ioan 14, 13). „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21, 22). „Cereți și vi se va da vouă!” (Matei 7, 7). Acestea nu sunt cuvintele omului nedemn de luat în seamă, nici făgăduințele unui muritor pe care îl răpește moartea într-o clipită și făgăduința lui nu poate fi dusă la împlinire. Ele sunt cuvintele Celui mai vrednic de crezare, făgăduințele Celui nemuritor, ale Celui Care viețuiește veșnic.

58. Le-a făgăduit toate acestea și încă mai multe, căci le-a zis: „Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi

vouă cu neputință” (Matei 17, 20). Aceste cuvinte ale Domnului sunt confirmate de Sfântul Apostol Pavel, prin cunoștința și convingerea lui personală, când zice: „Toate le pot întru Hristos, Cel Care mă întărește” (Filipeni 4, 13). Prin aceste cuvinte ne este precizată atitudinea creștinismului, față de Creatorul Său.

59. Când Sfântul Apostol spune că toate îi sunt cu putință în Iisus Hristos, înțelege că este posibilă și stăpânirea asupra firii, asupra demonilor și a bolilor. În insula Malta, o viperă l-a mușcat de mână, dar n-a pățit nimic. Văzând aceasta, locuitorii insulei l-au luat pe Pavel drept zeu. Dar, cu adevărat, Sfântul Pavel a fost un mic dumnezeu, după har, prin înfiere. Căci este scris în Psaltire și repetat prin gura sfântă a lui Hristos: „Eu am zis, dumnezei sunteți toți și fiii Celui Preaînalt” (Psalmul 81, 6) și „Nu e scris în legea voastră că *Eu am zis: dumnezei sunteți?*” (Ioan 10, 34). Despre stăpânirea Sfântului Apostol Pavel, ca și a celorlalți Sfinți Apostoli asupra bolilor și asupra demonilor citiți exemplele în cartea Faptele Apostolilor.

60. „Pentru că făptura așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8, 19). Toată făptura suspină în robie, din pricina căderii omului din starea dumnezeiască. Ea așteaptă să apară oameni adevărați, fiii lui Dumnezeu și să se supună acestora, așa cum s-a supus lui Adam, cel lipsit de păcat. Nu cu sila, ci de bunăvoie. Acum firea se supune prin siluire, fără voie, ateilor și idolatrilor, deoarece îi socotește stăpânii ei, cu toate că sunt răi. Civilizația nu vindecă, nici nu micșorează barbaria și egoismul oamenilor, ci deseori îl înmulțește. Tocmai aceștia sunt cei care, în epoca noastră fără rușine vorbesc cel mai mult dintre toți despre lupta împotriva naturii și despre exploatarea ei, pentru că în paralel cu pieirea fricii de Dumnezeu se pierde și rușinea. De aici și termenul de exploatare a naturii s-a mutat și la oameni, ca exploatarea omului de către om. Toată natura însă a așteptat cu nădejde apariția fiilor lui Dumnezeu și stăruie în așteptare.

61. A stărui în așteptare și și-au făcut apariția fiii lui Dumnezeu, fiii luminii. Leii

se gudurau în jurul sfinților precum miei. Hienele știau să le poarte recunoștință. Urșii și căprioarele îi slujeau cu râvnă. Șerpii și târâtoarele, ca și lăcustele, se îndepărtau ascultătoare, la porunca lor. Păsările cerului le aduceau mâncare, preschimbarea firii s-a vădit în preschimbarea oamenilor.

62. Fiii lui Dumnezeu au oprit focurile, au scos apă, au liniștit furtunile, au preschimbat apa mării în apă de băut, au înmulțit pâinea și grâul într-un mod minunat. Mulți dintre aceștia n-au simțit nici răcoare, nici arșiță, nici foamete, nici chiar durerile în vremea chinurilor. Duhul a triumfat asupra neputințelor trupului.

63. Duhul a triumfat asupra neputințelor trupului, și asupra firii, și asupra demonilor: „Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă va vătăma” (Luca 10, 19). Acestea le-a spus Fiul lui Dumnezeu către copiii lui Dumnezeu, către înainte-mergătorii lumii celei noi, ai „Noii omeniri”. Și stăpânirea aceasta s-a făcut și se face vădită

și va fi cât va exista credința și duhul lui Hristos în oameni, ceea ce înseamnă că până la sfârșitul lumii acesteia. Pentru că Mântuitorul a făgăduit: „Și iată Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 20). Acolo unde se află Cel ce săvârșește minuni, se află și minunile, așa cum acolo unde este soarele, și floarea răsare.

64. Unii dintre bărbații și femeile sfinte s-au înălțat prin rugăciune în văzduh, alții au strălucit ca focul, alții au putut să se facă nevăzuți pentru prigonitorii lor. Unii au fost duși într-o clipită în locuri îndepărtate, și în același fel s-au întors în locul lor. Unii au putut să vadă limpede cele trecute ca și cele viitoare. Unora li s-a dat puterea să vadă lumea întreagă într-o vedenie, ca în palmă. Alții au trecut prin ușile încuiate. În fața unora s-au aprins candelilele singure. Unii au adus ploaia în perioada de uscăciune sau au oprit revărsarea apelor. Unii au oprit chiar și soarele. Toate acestea s-au făcut cu puterea Aceluia, pentru care toate sunt cu putință.

65. Unii vor zice că aceste lucruri sunt cu neputință, dar la fel zicem și noi mereu. În această lume ne găsim în vârtoarea neputinței, dar aceasta este valabil pentru noi oamenii și nu pentru Dumnezeu. În ezitarea și neputința noastră socotim posibile doar lucrurile care se repetă în fiecare zi în fața ochilor noștri. Întreaga Veneție l-a luat în râs pe Marco Polo când vorbea despre elefanți, cămile, zebre, rinoceri și șerpi, pentru că vorbea despre lucruri „cu neputință”. Multe dintre lucrurile obișnuite, pe care oamenii le întâlnesc în fiecare zi le-ar socoti cu neputință, dacă nu le-ar vedea atât de des.

66. Există două feluri de lucruri minunate, de asemenea cu neputință de realizat pentru cugetul omenesc. Pe de o parte, sunt acele evenimente care se întâmplă rar. Pe acestea le numim minuni. Pe de altă parte, sunt cele care se întâmplă continuu, pentru care nu avem un nume. Și porumbelul de pe acoperișul de unde ne salută în fiecare zi cu gurluitul lui, și îngerul lui Dumnezeu, care apare în viața omului, sunt de asemenea minuni inexplicate, nici aceea mai mare, nici aceasta mai mică.

67. Toate minunile au fost cu putință pentru Adam, înainte de înstrăinarea lui de Dumnezeu. Toate minunile incredibile pentru noi și de neînțeles au fost cu putință pentru Omul fără de păcat, Iisus Hristos. Toate minunile sunt cu putință și pentru urmașii lui Iisus Hristos, ale căror inimi au fost curățite de păcat și au fost umplute de iubirea pentru Acela, pentru Domnul Iisus Hristos și Fiul lui Dumnezeu, căci „dumnezei sunteți și fii ai lui Dumnezeu”.

68. Am spus că taumaturgia sfântă se extinde și în planul bolilor omenești, al lipsurilor, beteșugurilor și neputințelor. Umanitatea cea nouă sau creștinismul află cauza tuturor acestora în realitățile moral-duhovnicești ale firii, și nu în cea naturală. Realitatea fizică are pentru el doar o importanță simbolică. Ea nu conține nici cauzele reale, nici scopurile omului. Biserica Ortodoxă, din epoca apostolică până astăzi a acumulat experiențe uriașe pentru vindecarea taumaturgică a bolnavilor, pentru eliberarea de suferință, atât la oameni cât și la dobitoace, chiar

și la plante, la cereale, fructe, viță de vie, legume, ș.a.

69. Nu este nevoie să enumerăm exemplul marilor taumaturgi ai calendarului bisericesc care i-au vindecat pe oameni de orice boală și pătimire. Pentru că vedeți, prin rugăciunile unui preot simplu, în zilele noastre, dar și în vechime, s-au vindecat și se vindecă bolnavii, cedează bolile, în timp ce prin rugăciunea comună, în procesiuni, pe câmpuri, ogoare, grădini și podgorii, se săvârșesc minuni de către Dumnezeu, de către Maica Domnului și de către toți sfinții. Și acestea se întâmplă tot timpul. Minunile acestea nu înseamnă nimic altceva decât răspunsul Părintelui la rugămintea fiilor Săi. Acest lucru îl poate confirma orice sat și orice oraș din întreaga lume ortodoxă. Orice om binevoitor răspunde la rugămintea vecinului său, chiar mai mult, frate la rugăciunea fratelui și, întâi de toate, Părintele la rugămintea fiilor Săi.

70. Niciun om nu va oferi piatră fiului său când îi va cere pâine, nici nu îi va

da șarpe când va cere pește și „nu cu mult mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?” (Matei 7, 9-11). Dumnezeu săvârșește minuni, fie în urma rugăciunii celui suferind, fie în urma rugăciunii părinților sau a rudeniilor, sau a preotului, sau a întregii Biserici. Biserica Ortodoxă deține în tezaurul experienței ei îndelungate, nenumărate exemple despre modul în care milostivul Dumnezeu răspunde în chip minunat oricărui fel de rugăciune, fie că este personală, fie că este a preotului, fie a rudeniilor, fie a Bisericii Universale.

71. Când un copil îl roagă pe părintele său pentru un lucru, îl va împlini, deoarece este folositor pentru copil. Îl va împlini însă în mod sigur, când îl vor ruga toți copiii săi împreună. La fel și rugăciunea întregii Biserici este foarte puternică. Când prima Biserică creștină din Ierusalim se ruga lui Dumnezeu împreună cu Apostolii, „s-a cutremurat locul în care erau adunați, și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și grăiau cu îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu” (Fapte 4, 31). Era un semn al bunăvoinței lui Dumnezeu. Și iarăși, când Sfântul

Apostol Petru se găsea închis în temniță, „se făcea neconținut rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică” (Fapte 12, 5), și îngerul lui Dumnezeu l-a eliberat din lanțuri. Se întâmplă câteodată ca rugăciunea unui drept să fie mai primită de Dumnezeu decât rugăciunile celor mulți. Este însă regulă, în vechile noastre mănăstiri, ca atunci când duhovnicul citește vreo rugăciune unui bolnav, toți călugării să se roage lui Dumnezeu pentru acel om.

72. Dumnezeu însă nu-Și vădește minunile doar în trupurile bolnave, ci și în cei care au căzut moral, și asupra celor întârziați mintal. Există multe exemple despre oameni pătimiși, bărbați și femei, care și-au schimbat deodată purtarea și au urmat calea sfântă, a dreptății și a curăteniei. Mulți au fost sfințiți și au devenit instrumentele minunilor lui Dumnezeu, pentru ceilalți. Cei întârziați la învățătură au devenit intelectuali de excepție și i-au depășit pe colegii lor.

73. „Nu vă îngrijiți cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela

ce să vorbîți. Fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este care grăiește întru voi” (Matei 10, 19-20). O astfel de făgăduință a dat Domnul ucenicilor Săi, la fel s-a întîmplat și apostolilor, la fel și urmașilor apostolilor, și martirilor la judecată. Este vorba despre o minune interioară și nu exterioară.

74. Este de neînțeles să acceptăm că scrierile și cuvintele pescarilor simpli și neînvățați provin de la ei înșiși. Ele nu sunt de la oameni, ci venite prin oameni. Prin înțelepciunea lor i-au făcut înțelepți pe cei înțelepți, și prin vorbirea lor i-au înțelepțit pe toți ritorii și filozofii: „Și Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari” (I Corinteni 1, 27).

75. Cuvintele Sfântului Apostol Pavel și ale Arhidiaconului Ștefan l-au eclipsat pe Demostene, în timp ce cărțile pescarului Ioan l-au rușinat pe filozoful Platon, dar aceia vorbeau și scriau de la ei, în timp ce Apostolii din iluminarea

Duhului Sfânt. Aceia vorbeau despre cele ale lumii de aici, în timp ce Apostolii despre cele ale lumii de dincolo, după cuvântul Domnului, „voi nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea vă urăște pe voi lumea” (Ioan 15, 19).

76. Aceste daruri minunate însă n-au fost date doar Apostolilor, ci tuturor creștinilor. Acest lucru îl mărturisește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „Cât despre voi, ungerea pe care ați luat-o de la El rămâne întru voi, și n-aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ci precum ungerea Lui vă învață despre toate, și adevărat este și nu este minciună, rămâneți întru El, așa cum v-a învățat” (I Ioan 2, 27).

77. De fiecare dată când credința creștinilor este puternică și credincioșii sunt prigonți, Dumnezeu săvârșește minuni și mai mari, ca și în timpul apostolilor, și în Balcani, sub stăpânirea mahomedanilor și a altor antihriști, și în viața fiecăruia, atunci când suferă și are nădejde în Dumnezeu.

78. În final, este indispensabil să cunoaştem şi atitudinea creştinismului şi a „Noii omeniri” vizavi de duhurile necurate ale răutăţii şi ale întunericului. Această atitudine este în mod hotărât negativă. Întreaga lume, înainte de Hristos a oferit jertfe demonilor, zeilor răi, ca să-i facă binevoitori. Chiar şi iudeii monoteişti făceau aceasta deseori. Chiar şi înţeleptul Solomon şi cei împreună cu el. Puterea diavolului era atât de mare încât oamenii nu puteau să-i reziste, nici cei mai puternici şi mai înţelepţi. Cu excepţia unui număr mic al celor care credeau doar în Dumnezeu adevărat, întreg pământul era supus satanei şi demonilor lui. Dar Hristos a venit întâi de toate pentru acest lucru, ca să-l zdrobească pe satana, să smulgă lucrările diavolului şi să-i elibereze pe oameni de sub puterea înfricoşătoare a demonilor.

79. A scoate demonii din oameni şi a-i alunga din sălaşul lor omenesc a fost lucrarea principală a Mântuitorului lumii: „Căci ce însoţire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtăşire are lumina cu întunericul? Şi ce învoire este între Hristos

și veliar, sau ce parte are un credincios cu un necredincios?" (II Corinteni 6, 14-15). Nimic nu poate să ajute, nici știința, nici civilizația, dacă demonii sunt lăsați să facă în liniște ceea ce doresc. Așa cum nu ajută deloc să udăm și să punem îngrășământ copacilor, dacă lăsăm paraziții să intre și să-i usuce. De aceea, prima luptă a lui Hristos după botezul în Iordan a fost cu satana. Înainte de a Se arăta oamenilor, S-a descoperit celui mai mare vrăjmaș al Său.

80. Nu este același lucru să vindeci bolnavi și să alungi demoni. Diferența a precizat-o Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, când a dat poruncă Sfinților Apostoli: „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i!" (Matei 10, 8). Este evident faptul că bolile trupesti obișnuite nu înseamnă același lucru cu demonizările, dar și unele și celelalte se vindecă în același mod minunat, cu ajutorul Numelui și al Crucii lui Hristos, prin rugăciunea Bisericii.

81. Cei care tăgăduiesc existența demonilor resping Evanghelia lui Hristos.

Cugetarea că demonii nu există, bucură duhurile necurate și îi întristează pe îngeri. Oamenii cei mai îndrăgiți de demoni sunt cei care zic că nu există demoni. Înăuntrul acestora demonii își împlinesc cu ușurință lucrarea lor ucigașă.

82. Pe cei bolnavi de boli trupești obișnuite Hristos i-a vindecat, ori prin cuvântul Său, ori prin cuvânt și materie: scuipat, suflare, tină, apa Siloamului. La vindecarea celor bolnavi sufletește însă, a celor ținuți de demoni, n-a folosit niciodată materie pământească, ci doar cuvântul-poruncă, și demonii au fugit, în timp ce oamenii s-au arătat sănătoși.

83. Cei care îngrijesc demonizații nu dispun de medicamentele utilizate de medicina consacrată. Niciun demonizat n-a fost salvat vreodată cu ajutorul medicamentelor clasice. Ei înșiși știu acest lucru și îl recunosc. Cei suferinzi sunt izolați în sanatoriile de boli mintale, în camere obscure, astfel încât să nu constituie o primejdie pentru societate. Pentru astfel de bolnavi nu există medicamente. Li se aplică

o dietă severă de calmare, sunt închiși cu legături de oțel. Nu se poate însă explica cum oameni care sunt ținuti în acest regim dețin o forță herculeană încât sunt capabili să rupă lanțuri și să doboare zece oameni. Ce înseamnă aceasta? Ia seama că atunci când cineva suferă de o simplă febră, nu este capabil să doboare niciun copil, în timp ce demonizații dețin puteri mai presus de fire, încât pot birui destui oameni puternici. De unde au această putere?

84. Noi, bazându-ne pe experiența Bisericii lui Dumnezeu și pe experiența personală, răspundem că nu este puterea lor, ci a demonilor care se găsesc înlăuntrul omului. Oamenii epuizați de boală nu pot să taie un nod de ață, în timp ce demonizații rup lanțuri de oțel ca pe sfori, ca și acel îndrăcit din ținutul Gadarei. Este timpul ca medicii să accepte că vindecarea unor astfel de boli nu ține de specialitatea lor, nu ține în general de medicină. Ei nu pot da nici măcar diagnosticul și, prin urmare, nici nu pot să vindece, deoarece această suferință se vindecă doar în chip duhovnicesc, prin minunea lui Dumnezeu.

85. Medicii nu pot vindeca nu numai un demonizat, ci niciun om bolnav de febră fără încuviințarea lui Dumnezeu, adică fără minune. Aceștia cred – pentru că așa i-au învățat dascălii lor – că orice boală fizică este provocată doar de cauze fizice, și de aceea se vindecă doar prin medicamente fizice. Și când dau bolnavului un medicament material și se face bine, atunci se laudă că l-au vindecat prin priceperea și medicamentele lor. Nici măcar nu le trece prin minte că în toată perioada în care ei au administrat medicamentele bolnavului, Biserica s-a rugat lui Dumnezeu, plus prietenii și rudeniile: „Pentru cei bolnavi, pentru cei ce pătimesc, pentru cei în robie”. Nu se face vindecarea vreunei boli fără participarea lui Dumnezeu.

86. Medicamentul duhovnicesc ajută oricărei boli, și după rugăciune, sau împreună cu rugăciunea, plantele și prafurile. Domnul i-a spus orbului Bartimeu: „Vezi!” și acela a văzut imediat, în timp ce tânărului orb din naștere i-a uns ochii cu tină și l-a trimis să se spele cu apa

de la Scăldătoarea Siloamului, ca să vadă din nou. Și acela s-a spălat și a văzut. Ce ne învață aceste două exemple? Oare Atotputernicul Iisus n-ar fi putut să-i spună și celui de-al doilea orb, așa cum i-a spus și celui dintâi: „Vezi!,” și să vadă? De ce l-a trimis la scăldătoarea Siloamului? Iată de ce: ca să aducă cinstire, și să dea valoare materiei, pământului și apei și astfel să mărturisească faptul că este vorba despre zidirile Lui și că prin acestea lucrează minunile. Pentru ca să-i întoarcă din rătăcirile lor pe ereticii manihei bogomili și pe toți cei asemenea lor, care socoteau materia ca potrivnică lui Dumnezeu și rea în sine.

87. Cele mai însemnate îndatoriri ale Bisericii au fost să-L propovăduiască pe Hristos și să-I întărească propovăduirea prin minuni. Prima comunitate bisericească din Ierusalim se ruga lui Dumnezeu pentru ajutor în propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, și pentru săvârșirea de minuni: „Și acum, Doamne, caută spre amenințările lor și dă robilor Tăi să grăiască cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, întinzând dreapta Ta spre vindecare și săvârșind semne și

minuni, prin Numele Sfântului Tău Fiu, Iisus" (Fapte 4, 29-30).

88. Ereticii vremurilor mai vechi, dar și ai vremurilor mai noi sunt fiii tunetului când atacă Biserica Ortodoxă pentru credința ei în minuni sau, așa cum le numesc ei, pentru superstiții. S-au arătat însă fricoși în fața atacului puternic împotriva creștinismului venit din partea puterilor demonice, care și-a făcut apariția sub denumirea mincinoasă și atrăgătoare a civilizației pozitivismului, a progresului și a modernismului, care toate împreună sunt mai mici decât minunea ploii, pe care poporul o cere și o primește de la Dumnezeu. Ereticii însă și-au pierdut orientarea de când au respins tâlcuirea Sfinților, a cuvântului lui Dumnezeu și au înfiat învățământul antic.

89. Niciodată vreun sfânt n-a tăgăduit minunile, ci mai mult le-a întărit și le-a făcut vădite. Minunile au început să fie respinse de către ereticii culți, care s-au așezat în locul sfinților. În acest fel se repetă vechea erezie a saducheilor. Niciodată

n-a existat o religie fără minuni. Așa cum păunul nu poate să rămână păun cu coada tăiată, nici privighetoarea cu laringele tăiat, la fel nici credința fără minuni.

90. Creștinismul și lumea cea nouă s-au născut în chip minunat, prin răscumpărarea și nașterea de sus, și se păstrează prin minuni. Prin minune, creștinismul se mărește și se întinde și îi mută pe creștini în lumea cerească de sus. Astfel, ca un alt mare râu, vine și trece, și se pierde în oceanul ceresc, în care orice picătură are propriul ei nume și propriul loc.

91. Rugăciunea oricărui creștin pentru semenul său ajută mult, însă în special rugăciunea preotului sau ruga preotului săvârșită cu adunarea Bisericii. Toți creștinii care au credință puternică și îndrăzneală mare în fața lui Dumnezeu pot să săvârșască minuni. Mai mult, când la acestea se adaugă și iubirea fierbinte, atunci mamele dau sănătate copiilor lor, prin rugăciunea din inimă adresată lui Hristos și Născătoarei de Dumnezeu.

Cunoaștem exemple de mame evlavioase, care-i păzesc de rău pe copiii lor care se află pe mare, prin postire, rugăciune și milostenie. Aceste mame sunt cu adevărat făcătoare de minuni.

92. Vechiul și Noul Testament sunt izvoare și râuri de minuni. Domnul nostru Iisus Hristos spune în Noul Testament: „Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pânțele lui” (Ioan 7, 38).

93. Deși minunile Vechiului Testament sunt mari și înfricoșătoare, am putea să-i numărăm pe degetele de la o mână pe oamenii făcători de minuni, în timp ce calendarul Noului Testament este plin de aceștia. Profeții au arătat prin minuni existența singurului Dumnezeu adevărat, în timp ce Apostolii au arătat Întruparea Fiului lui Dumnezeu, coborârea lui Dumnezeu printre oameni, împlinirea tuturor profețiilor vechi.

94. Una dintre aceste vechi profeții este și următoarea: „Dar după aceea, vărsa voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu. Și vă voi arăta semne minunate în cer și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum. Soarele se va întuneca și luna va fi roșie ca sângele, înainte de venirea Zilei Celei Mari și înfricoșătoare a Domnului. Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în Muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea, precum a zis Domnul; și între cei mântuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul” (Ioil 3, 1-5). Această profeție se referă cel mai clar la creștini. După natura credinței lor, toți creștinii ca fii ai lui Dumnezeu constituie o minune în istoria lumii.

/

95. Dumnezeu nu descoperă toate minunile pe care le săvârșesc mulți dintre creștini, păzindu-i de trufia ucigașă. Un părinte aghiorit spunea despre trufie: „Așa cum lepra deține primul loc printre boli, la fel și pentru noi, călugării, trufia este pe primul loc între bolile duhovnicești.

Deoarece așa cum lepra ucide trupul cel mai repede dintre toate bolile, la fel și trufia pierde sufletul într-un timp mai scurt decât toate celelalte patimi”.

96. De asemenea, părintele Rafael ne-a povestit despre un duhovnic aghiorit (nu știm dacă este vorba despre el sau despre altul), care cu rugăciunea vindeca orice neputință, la oameni și la animale. Odată, când unii au început să-l laude cu admirație, el le-a răspuns astfel: „Când starețul vostru vă poruncește să mergeți la pescuit, și când mie Domnul îmi poruncește să-mi așez mâinile asupra unui bolnav, ca să se vindece, nici voi, nici eu nu avem a ne lăuda cu ceva, de vreme ce am făcut doar ceea ce ni s-a poruncit!” Printr-o astfel de smerenie și blândețe se recunoaște vindecătorul autentic și nu cel asemenea lui Simon Magul.

97. Toți creștinii taumaturgi au pus în totalitate minunile pe seama lui Hristos și nimic pe seama lor, și au fugit de slava de la oameni ca de foc. Când tiranii l-au întrebat pe Sfântul Vito: „Cum faci aceasta

că nu te vatămă nici fiarele, nici focul?”, acela a răspuns: „Pe toate acestea le face puterea lui Hristos, Dumnezeuul meu. Și fiarele și focul sunt zidirile lui Dumnezeu și se supun voinței Făcătorului, și nu mie!”

98. O astfel de atitudine legată de facerea de minuni au avut sfinții care au săvârșit minuni prin Însuși Domnul Iisus Hristos, Care le-a zis: „Eu nu pot să fac de la Mine nimic” (Ioan 5, 30). El spune aceasta nu din pricina neputinței Sale, ci datorită iubirii față de Tatăl, Căruia Îi atribuie toate cuvintele și faptele Lui. A spus aceasta doar în relație cu Părintele Său ceresc, în timp ce în relație cu oamenii, zice: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Acest lucru l-au înțeles deplin oamenii cei noi, creștinii făcători de minuni. De aceea, toate faptele lor slăvite le-au pus nu pe seama lor, ci pe seama Aceluia, a lui Hristos Cel Atotputernic.

99. Îndatoririle fundamentale ale preotului ortodox sunt următoarele: să propovăduiască Evanghelia, să-i vindece pe bolnavi și pe demonizați, să slujească.

Aici includem toate slujbele, Tainele și rugăciunile. Toate aceste îndatoriri sunt nedespărțite de facerea de minuni. A sluji cele sfinte înseamnă a săvârși minuni.

100. Poporul dorește minunea. Toate popoarele lumii iubesc minunile. Fără acestea se simt robii naturii, legați cu legătura puterilor și elementelor naturii. Minunea deschide poarta temniței lor, oferă mărturie despre existența Celui Care este mai puternic decât focul și decât vântul, decât potopul și boala, decât mormântul. Minunea este precum chipul tatălui pentru copiii care se găsesc în temniță. Cum să nu se bucure copiii? Sufletele tuturor popoarelor din lume se răzvrătesc când cercetătorii fizicieni ne înștiințează că legile naturii sunt neschimbabile, ca și cum ar exista anumite legi fizice fantastice, și nu doar mobilitatea firii și dispunerea acestei mobilități. Niciodată n-a existat între popoare atâta sete după minune ca în zilele noastre.

101. Preotule ortodox, cugetă zi și noapte la minunile lui Dumnezeu! Cartea

cea mai accesibilă îți este Molitfelnicul. El nu vorbește despre nimic altceva decât despre minunile lui Dumnezeu. Ce altceva sunt rugăciunile la cele șapte Taine, rugăciunile pentru bolnavi, rugăciunile pentru demonizați sau pentru secetă, grindină, pentru vița de vie, grădini și legume. Rugăciunile pentru semințe, pentru noile roade, sfîntirea apei, a untdelemnului, a casei celei noi, a veșmintelor, a sării, a aluatului și a celor care sunt consemnate în Aghiasmatar, în Molitfelnicul Mare și în completarea lui, ce altceva decât strigătul către Dumnezeu, pentru a săvârși minuni? Orice rugăciune înseamnă o cerere pentru a se săvârși minunea și orice minune este o intervenție a lui Dumnezeu.

102. Dacă tu, din frică față de necredincioși, nu socotești slujbele sfinte drept minuni, atunci pentru tine slujbele sunt același lucru ca și pentru necredincioși. Deci să știi și să-ți amintești că cei care au scris Molitfelnicul au perceput orice slujbă ca pe o minune și ei te vor judeca, căci greșești față de ei. Și ce vom face dacă nu se întâmplă minunea?, te vei întreba. De tine ține doar să te rogi, pe celelalte lasă-le

în seama lui Dumnezeu! Minunea nu este săvârșită de tine, ci prin tine. Au existat situații în care nici Apostolii n-au putut să săvârșească minuni continuu. Și Hristos a explicat de ce nu se întâmplă acest lucru. Să nu te temi și nici să te rușinezi de „profesioniștii” care spun că pot să vindece mai mulți bolnavi decât tine, să nu-i crezi! Fără Dumnezeu și fără rugăciunea ta, sau fără rugăciunile pe care le fac cu lacrimi rudeniile pentru bolnav, nu pot face nimic.

103. Dar nici vouă, monahilor, păzitorii sfintelor moaște nu vă este necesară vreo dovadă și încredințare. Voi sunteți martorii oculari ai dovezilor și mărturiilor. În fața ochilor voștri s-a arătat puterea lui Dumnezeu prin moaștele sfinte, ca și în fața ochilor altora înainte de voi. Mulți privesc dar nu văd, căci minunile sunt precum mărgăritarele aruncate de Dumnezeu pe pământ. Cel orb, pășește peste mărgăritare ca peste covor, iar călugărul care nu se luptă ca să afle vreo minune în altarul pe care-l păzește, nu este călugăr, ci orb.

104. În Balcanii noştri plini de sfinţenie, preoţii din vechime şi călugării, ca şi poporul, au văzut de-a lungul veacurilor până astăzi atâtea minuni ale lui Dumnezeu prin rugăciunile lor, încât a se întâmpla o minune pentru ei era lucru obişnuit şi regulat. A săvârşi minunea era mai mult decât săvârşitorul. În epoca aceea însă, credinţa era vie şi puternică, frica de Dumnezeu era mare, ca şi rugăciunea din inimă, şi alături de acestea postirea, curăţenia, milostenia, faptele bune, iubirea de fraţi, răbdarea, Mărturisirea, Împărtăşania şi orice pregătire a sufletului pentru înfricoşătoarea Judecată a lui Dumnezeu şi pentru Împărăţia cerurilor.

105. „Aduceţi-vă aminte de minunile Lui, pe care le-a făcut; de minunile Lui şi de judecăţile gurii Lui” (Psalmul 104, 5) cântă rugătorul Vechiului Testament, în timp ce Evanghelistul Noului Testament mărturiseşte la finalul descrierilor minunilor lui Hristos şi zice: „Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris” (Ioan 21, 25). Şi noi

am putea să completăm: dacă s-ar fi scris la rând toate minunile lui Hristos în cele douăzeci de secole, fie direct, fie indirect de către fiii Lui credincioși sau de Biserica Lui, credem că multe stele ale crugului ceresc ar putea fi acoperite cu hârtia consemnărilor minunilor Lui. Iubiți frați, și surori, și copii, Dumnezeuul nostru este viu, este întotdeauna „Dumnezeu Care face minuni”!

Acestuia I se cuvine slava și mulțumirea, domnia și stăpânirea, puterea, mulțumirea și doxologia, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Treimii Celei Una, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Selecții

**Din caietul personal de consemnări, al
Sfântului Nicolae Velimirovici**

Împotriva papismului: dacă toate păcatele pot fi iertate prin documente de iertare, atunci la ce mai este bun Purgatoriul?

Civilizația de astăzi este catastrofică. Parada morților în fiecare zi și în tot locul. Trupurile cad, sufletele fug, dar încotro?

Sfântul Serafin de Sarov a spus:
„Când nu voi mai fi, să veniți la mormântul meu. Și toate câte le aveți în suflet și toată durerea s-o aduceți la mormântul meu. Spuneți-i pământului și, ca și cum aș fi viu, să mi le grăiți pe toate, și eu pe toate le voi auzi, și toată durerea voastră va pleca departe și va fugi. Pentru voi sunt viu și viu voi rămâne în veac”. Aveți credință nezdruncinată în viața de după moarte.

Un anume Iovanovici, țigan sârb din Milguoki avea femeie și cinci copii. Și l-a vizitat unul dintre ai noștri, un eretic care

a căzut din Ortodoxie, și i-a propus să-i găsească un apartament ieftin (Iovanovici avea doar un mic dormitor pentru toată familia). Când i-a aranjat cumpărarea apartamentului, i-a descoperit că este eretic și l-a sfătuit să nu mai meargă la Biserica ortodoxă. **Eu să-mi părăsesc credința și Biserica? Niciodată!** Când acela a stăruit, țiganul l-a alungat din casă. Astfel a păzit țiganul credința lui ortodoxă! Auziți voi, sârbilor? (1951)

Cugetări: Conform concepției creștine, toată viața noastră pe pământ trebuie să se constituie în pregătirea întoarcerii darului lui Hristos, pentru darurile primite de la El.

Duminica Tuturor Sfinților: sfințenia este realitatea Bisericii. Miliarde „de eroi necunoscuți”.

Făgăduințele lui Dumnezeu și ale oamenilor. Dumnezeu își ține făgăduința, în timp ce omul minte. Petru a făgăduit că va rămâne cu Hristos și s-a lepădat de

El. Și alții au pornit în urma lui Hristos, dar s-au întors. Însă celui pocăit ca Petru, Dumnezeu îi dă o nouă lucrare: „Paște oile Mele!” (Ioan 21, 17).

Doamne, acum îți semăn (când mă ocărăsc, mă bârfesc, mă chinuiesc). Doamne, nu-Ți semănăm când mâncăm și ne desfătăm!

22 septembrie, prăznuirea Sfântului martir Foca. Când idolatrii l-au silit să aducă jertfă idolilor, a spus: „În loc să aduc jertfă zeilor mincinoși, doresc mai mult să mă aduc pe mine jertfă lui Hristos Cel adevărat și Dumnezeul meu!”.

Veșmântul în Apus nu este simbol, nu înseamnă nimic. Nu leagă trecutul de viitor, este un fel de negoț, un schimb de dragul deșertăciunii unora - al câștigului altora.

Dostoievski: „În lume există doar o persoană pozitivă minunată - Hristos”.

Despre dreptul celui mai tare: „Între dreptul celui mai tare și dreptul tigrului și al crocodilului nu este mare diferență”.
(Dostoievski)

Creștinul adevărat este cel care pleacă din lumea aceasta nemulțumit nu numai de lume, ci și de sine însuși.

Titluri: fii și robi, oameni și neoameni.

Materialismul: puterile oarbe ale naturii.

Religia: înțelepciune și libertate.

Raționalitatea naționalismului: personalități adunate în competiția pentru bine, iar când este pedepsită una, celelalte sunt înspăimântate.

Ape man or man ape (pitecantropul sau omul-maimuță) este subiectul contemporan pentru antropologii și arheologii americani. Eu aş susține mai întâi a doua variantă, că oamenii înainte de potop s-au schimbat, și mulți au ajuns ca maimuțele.

Despre predică: fă-te stea în întuneric, să nu spui că toți oamenii sunt necinstiți, că este posibil ca eu să fiu singurul om cinstit.

Este nevoie de cunoaștere, gimnaziu, colegiu, universitate, diplomă pentru succes în lumea aceasta. Dar la fel este nevoie și în lumea cealaltă: cunoștințe elementare și diplomă. Le aveți? Doriți să le aveți fără osteneală? Nu se poate.

Oscilații omenești: exemplul cel mai bun este poporul Israel, odată cu Moise, altă dată împotriva lui.

Comisia Patriarhului Atenagora în Athos a propus:

- Salvarea monumentelor bizantine;
- Întemeierea de școli speciale pentru învățarea artelor frumoase;
- Înființarea de tipografii, halcografii (sculptură în aramă);
- Legarea de cărți și reviste permanente;
- Expunerea obiectelor călugărești la Kareea;
- Construirea de drumuri în tot Athosul, pentru legături cu lumea din afară;
- Construirea conductelor de apă și întărirea liniilor telefonice, telegrafice;
- Dezvoltarea economiei interne a grădinilor și a podgoriilor;
- Tăierea rațională a pădurilor și mari ateliere de prelucrare a lemnului;
- Granițe pentru accesul în Sfântul Munte, pentru închinători, pentru cei care vor să rămână la mănăstiri;

- Construirea de locuințe pentru bătrâni, spitale și farmacii¹.

Întunericul nu este văzut în întuneric. Întunericul poate să apară doar în lumină.

Lumea este alcătuită din culori și forme. Acestea nu există pentru noi noaptea, decât în amintire. Ele există întotdeauna pentru cel pentru care noaptea este la fel ca ziua, și ziua la fel ca noaptea.

Uniformizarea, **blestemul zilelor noastre**. Oamenii nu au niciun interes în pădure decât să taie, decât să ucidă păsări sau să le închidă în colivii. Pe mare și în văzduh nu urmăresc decât să se miște mai repede, iar referitor la trupurile omenești n-au altă intenție decât să le exploateze sau să le pângărească etc.

1 În Epistola lui către părintele Nicanor de la Hilandar, cu data de 10 martie 1956, vlădica Nicolae scrie: „I-am scris patriarhului de Constantinopol și l-am rugat să țină departe orice reformă în Sfântul Munte și să-l lase pe călugăr sub ocrotirea Preasfinței Născătoare de Dumnezeu și a Sfântului Duh. Din câte știu, acolo acum este liniște.

Prietenul, cu toate că vede greșelile prietenului său, le socotește neînsemnate. Când prietenia se pierde, prietenul de dinainte vede greșelile prietenului său exagerate. Astfel sunt judecățile oamenilor: „Cine, deci, va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu” (Iacov 4, 4).

Despre iconomul nedreptății (Luca 16, 1-13): Hristos nu-l laudă pe iconom, ci ne oferă o învățătură, ne descoperă câți oameni nedrepti sunt incapabili de a-și asigura pentru ei înșiși siguranța și bunăstarea pământească. Asemenea aceluia, și noi va trebui să le administrăm pe toate, însușindu-ne modul prin care vom dobândi cerul și ni-l vom face prieten pe Hristos, primindu-l în schimbul bogăției pământești nedrepte.

Tâlcuiri (Ioan 6, 44): „Nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi”.

Înțelesul corect este următorul: dacă nu-l va trage iubirea lui Dumnezeu – Tatăl, Care L-a trimis pe Unul Născut Fiul Său să Se jertfească pentru oameni. Pe cel pe care nu-l trage la Hristos atâta iubire a lui Dumnezeu Tatăl și a lui Dumnezeu Fiul, nimic altceva nu va putea să-l tragă lângă El.

Cenușiul: lumea este ca o scoarță mult colorată, țesută cu multă osteneală și iubire de diferitele popoare.

- Și când vor deveni toate o singură lume ce se va întâmpla?

- Atunci se vor pierde culorile și felurimea lor. Toate vor deveni cenușii, toată lumea va deveni cenușiu-roșcată.

Apusul îmbogățește lumea cu cărți, Ortodoxia însă o îmbogățește cu sfinți. Dacă faci milostenie și ți se răspunde cu nemulțumire, milostenia ta are valoare îndoită.

Golgota universală²:

La douăzeci și cinci de ani după Golgota albaneză (1915), poporul sârb a urcat pe Golgota lui universală. Evanghelia pune în lumină Golgota fiecăruia dintre noi. Golgota poate însemna pătimirea unui om lipsit de păcat. Este Golgota exclusivă a lui Hristos și a nimănui altul. Golgota poate fi martiriul păcătosului pocăit. Este Golgota celor din jurul lui Hristos, a tâlharului din dreapta Lui. În final, Golgota poate fi martiriul păcătosului nepocăit, așa cum a fost al tâlharului de pe cruce ce Îl batjocorea pe Dumnezeu (tâlharul din stânga – Luca 23, 39-43).

Căroră dintre aceste trei moduri aparține Golgota universală a sârbilor? Primul se exclude, deoarece nu se referă la om. Al doilea și al treilea însă sunt Golgota sârbească. Dacă toți sârbii s-ar fi pocăit, Dumnezeu i-ar fi miluit în scurt timp, așa cum l-a miluit pe tâlharul pocăit din dreapta. Dumnezeu restrânge însă mila Sa din pricina celor care au curajul să spună că sunt lipsiți de păcate și care

2 Se referă la lucrurile înfricoșătoare pe care le-a suferit poporul sârb în jurul anilor 1940 și după aceea.

ajung să-L blesteme pe Dumnezeu, Care nu-i mântuiește pe cruce ca pe unii lipsiți de păcate.

Despre ceea ce trebuie să facem ca Dumnezeu să scurteze Golgota noastră universală, citește la profetul Ioil (2, 12-17), la profetul Daniel (9, 3-20) și vei vedea că medicamentele sunt aceleași: **postire, pocăință, rugăciune, tânguirea preoților.**

Toată nădejdea noastră se găsește în Domnul Dumnezeuul nostru. Trebuie ca tot poporul să se pocăiască pentru păcat, pentru hoție, dezbinare și certuri, și să ceară de la Dumnezeu iertare și milă...

2 (15) Septembrie 1943

(fragment dintr-o scrisoare).

**Scrisoare către frații din Liubostinja
(fragment)**

...Vă rugăm și vă implorăm să petreceți în multă înțelegere și iubire, să vă iubiți unii pe alții și să vă luptați să împliniți și rugăciunile după rânduială. În aceasta se găsește mântuirea voastră. Noi toți suntem bine. Slavă lui Dumnezeu, în Care avem credință puternică și nădejde mare. În fiecare zi ne rugăm lui Dumnezeu pentru voi, pentru cei vii și pentru cei morți. Pentru Dumnezeu nu există morți. Luați seama și păstrați cimitirul în rânduială, deoarece este un loc plin de sfințenie...

Noiembrie 1943

Cuprins

105 capete despre minuni5

Selectii

Din caietul personal de consemnări,
al Sfântului Nicolae Velimirovici69

Difuzare:

S.C. EGUMENIȚA S.R.L. Galați

O.P. 3, C.P. 301 Cod 800730, Galați

Tel./Fax: 0236-326.730

E-mail: editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galați

Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/420100

e-mail: donstargalati@yahoo.com

105 DESPRE MINUNI capete

Această lume își are începutul în minune, se păstrează prin minune și se va încheia printr-o minune. Orice om cugetător, când se eliberează din propria agonie și frământare, și începe să cugete despre toate câte există și se găsesc în jurul lui, la această concluzie ar trebui să ajungă. Însă mărturia cea mai vrednică de crezare și fără nicio umbră de îndoială ne-o oferă Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu, întărită și completată de Sfânta Tradiție.

